

ת"פ 40977/08/14 - מדינת ישראל נגד יואנס טספאמרים, מיקאל ברהאנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 40977-08-14 מדינת ישראל נ' טספאמרים(עציר) ואח'
בפני כב' השופט בכיר דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל - ע"י עו"ד אבישי דויטש

המאשימה

נגד

1. יואנס טספאמרים- ע"י עו"ד סואלחי
2. מיקאל ברהאנה - ע"י עו"ד אדווה ויצמן

הנאשמים

הכרעת דין

כללי:

1. התביעה מייחסת לנאשמים עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "החוק"). וכן עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ע"י שניים או יותר, לפי סעיף 382 (א) לחוק.

2. התביעה טוענת כי בתאריך 23.8.14 בשעה 1:28 לערך, ברחוב יסוד המעלה 31 ת"א, הגיעו הנאשמים, יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"), לבר בבעלותו של מר חוסיין האשים (להלן: "המתלונן"), כשהם תחת השפעת אלכוהול. וביקשו מהגברת יורדנס היילי (להלן: "המתלוננת") שעזרה למתלונן בבר, בירה.

המתלוננת הסבירה לנאשמים שאינה יכולה להיענות לבקשתם מכיוון שהשעה אחרי 23:00 ואם תעשה כן המשטרה עלולה לסגור את המקום. הנאשמים והאחר התעקשו שהמתלוננת תספק להם בירה, והאחרונה קראה למתלונן.

כשהגיע המתלונן ותוך כדי שהסביר לנאשמים ולאחר כי המקום סגור, איימו עליו הנאשמים שאם לא ייתן להם בירה יגרמו לו "לבלאגן" במקום, זאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך, תקף האחר את המתלוננת בכך שהכה בה שתי מכות אגרוף - בראשה ובחזה. והמתלוננת נפלה לרצפה, ומאוחר יותר כשקמה ויצאה מהבר, איבדה את הכרתה ונגרמו לה כאבים ברגלה ובמקומות בהם הוכתה.

מיד לאחר מכן תקף האחר את המתלון באגרופ לגבו ואז התנפלו עליו האחר והנאשמים והחלו מכים בו בצוותא באגרופים בגבו ובראשו, כאשר נאשם 1 עשה שימוש במוט ברזל של מאוורר שהיה במקום, כשהוא מכה את המתלון בראשו ונאשם 2 מכה בראשו של המתלון באמצעות כיסא שהיה במקום, אשר נשבר כתוצאה מכך.

המתלון נאבק בנאשמים ודחף אותם מחוץ לבר, עד אשר הגיעו שוטרים למקום.

בנסיבות המתוארות לעיל נגרמו למתלון חבלות בדמות פצע מדמם בראשו, חתך בכתפו הימנית וסימני חבלה בכף ידו השמאלית. כמו כן נגרם נזק לבר בבעלותו שהתבטא בשולחנות וכסאות שבורים, מאוורר שבור ובקבוקי בירה שבורים.

בהמשך, בתחנת משטרת שרת, איום נאשם 2 על המתלון בכך שאמר לו, בשפה שאינה עברית, שאם ישתחרר מחר הוא יבוא אליו עם סכין, זאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

3. למען השלמות, אציין כי בתחילת הדיונים בתיק זה, הוגש לבית משפט כתב אישום המכיל אישום נוסף המיוחס לנאשם 2. אך ניתנה החלטה ע"י כבוד השופט עוזיאל, הקובעת כי מאחר ולא נמצא שצירוף שני האישומים עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 86 לחסד"פ, שכן אין מדובר בעובדות דומות או בסדרת מעשים באופן המצדיק בירור שני האישומים במשפט אחד. הוחלט על הפרדת האישומים.

מהלך הדין:

4. הנאשמים כפרו במיוחס להם וטענו כי המתלון ניסה למנוע מנאשם מס' 1 לצאת מהבר כיוון שחשש שהמשטרה תבחין כי הבר פועל מעבר לשעות המותרות.

ב"כ הנאשמים טענו כי המתלון הוא זה שתקף אותם והם הגנו על עצמם.

הנאשמים מכחישים כי היה אדם נוסף איתם.

5. המתלון שהעיד בפני עשה עלי רושם אמין. הסנגורים ביקשו לערער את אמינותו וטענו כי דבריו לגבי השעה בה התרחשה התקרית אינה מתיישבת עם נתונים אובייקטיביים כגון מועד הגעת המשטרה ופינוי המתלוננת לבית החולים.

6. צודקים באי כוח הנאשמים בנקודה זו. המתלון אכן ניסה למקם את האירוע מוקדם יותר כדי למנוע שאלות לעניין שעות הפעילות של הבר יחד עם זאת שוכנעתי כי לעניין התקרית עצמה הוא מסר גרסת אמת.

7. דבריו של המתלונן לענין התקרית מקבלים חיזוק מדברי השוטרים שהגיעו למקום ותפסו את נאשם 2 כשמוט הברזל מונף בידו, מדברי המתלוננת בהודעתה במשטרה וכן מדוח הפעולה של השוטרים שראו הרס בתוך הבר ואת המאורר השבור.

8. יודגש כי לענין מועד ההגעה לבר יש סתירות בין דברי כל העדים בתיק ובין דברי הנאשמים עצמם.

9. שוכנעתי כי הנאשמים הגיעו לבר בפעם שניה אחרי חצות וכי התקרית החלה נוכח סירובה של המתלוננת להגיש להם בירה.

בחנתי את דברי המתלוננת בפני והתרשמתי כי היא מפוחדת ואינה מוכנה למסור עדות אמת.

המתלוננת הוכרזה כעדה עויינת, לאחר שבחנתי בזירות את דבריה בפני ואת הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה (ת/7) הגעתי לידי מסקנה כי דבריה בת/7 הם עדיפים ומשקפים את מה שהתרחש.

10. מדברי המתלוננת במשטרה עולה כי הנאשמים הגיעו לבר פעמיים יחד עם אדם נוסף, בפעם השניה הגיעו בסביבות חצות, אותו אדם נוסף שנמלט מאוחר יותר היכה אותה, על רקע סירובה להגיש לו בירה. המתלונן ניסה לעזור לה אז הנאשמים והאלמוני היכו את המתלונן.

המתלוננת ציינה כי התקרית החלה בתוך הבר וגלשה החוצה.

היא גם ציינה כי קיבלה מספר שעות מאוחר יותר איום טלפוני ברצח מאלמוני והבינה כי מדובר באדם שתקף אותה.

11. יצוין כי נאשם 1 הודה כי היו מכות בינו לבין המתלונן וציין בעימות כי אינו יודע מדוע הלכו מכות כיון שהיה היה שיכור.

הוא הכחיש כי הרביץ למתלונן בברזל וטען כי הרביץ רק בידיים.

12. לגרסתו של נאשם 1 בהודעתו במשטרה אין כל היגיון. נאשם זה טען כי המתלונן לא נתן לו לצאת כדי שהמשטרה לא תראה שהוא מפעיל את הבר עד מאוחר, אך הוסיף "הוא לא נתן לנו לצאת...לאחר מכן הוא פתח לנו את הדלת ורבונו בחוץ".

נאשם זה מסר כי יצא עם חברו החוצה בשעה שנאשם 2 טען כי הוא לא יצא עם נאשם 1, אלא מאוחר יותר.

13. שני הנאשמים עשו עלי רושם בלתי אמין הם טענו כי לא ראו פגיעה במתלוננת, לא ראו מהומה בתוך הבר וגם הכחישו כי הגיעו למקום עם אדם נוסף.

שוכנעתי כי בהיותם שתויים הצטרפו הנאשמים לאדם שהיה עימם ונמלט מהמקום ותקפו את המתלונן וגרמו לו לחבלות.

14. דברי המתלונן לעניין האיום שהשמיעו כלפיו בתחנת המשטרה אינם חד משמעיים. יש ראיות שהיתה שיחה קצרה בינו לבין הנאשם 2 בתחנה, אך לא ברור באיזה שפה השיחה נערכה, כמו כן לא הוכח שנאשם 1 היה שותף לאותה שיחה.

נוכח דברים אלה הגעתי לידי מסקנה כי בסוגיה זו לא הוכחה אשמתם של הנאשמים מעבר לספק סביר ועל כן אני מזכה אותם מחמת הספק.

סיכום:

15. נוכח גירסתו המהימנה של המתלונן לגבי האירוע האלים, גירסה הנתמכת בחבלות שנחבל ובדברי המתלוננת במשטרה אני מרשיע את הנאשמים בתקיפה חבלנית לפי סעיף 382 (א) לחוק.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ה , 01 מרץ 2015, במעמד הצדדים